O antologie a literaturii fără frontiere

On August 05, 2018

Lărgește-ți orizonturile de reprezentare a artei din care țâșnesc, inseparabile, forma și conținutul, din perspectiva unui personaj care își joacă rolul într-o operă înscrisă pe linia de destin pe care tu singur o alegi.

Într-un fel, trebuia să mă asemăn cu cineva la fel de experimentat ca mine în arta scrierii fără cusururi, fără a exista dubii asupra înțelesului ei, astfel încât lumea să vadă valoarea unei îndeletniciri alese fără să se împiedice de numele autorului și de titlurile lui. Din alt punct de vedere opera mea, substituită efortului de a mă considera un fel de demiurg care dă sensuri profunde și infinite condiției umane prin limbajul artei, s-ar spune că era lucrată din materialul "non finito" al unei realități asociată unei zone de constrângere obiectuală aflată la frontiera dintre concepția spațială a picturii și promisiunea alterității.

Ansamblul resorturilor adânci ale operei unui artist se studiază prin determinarea de a substitui realitatea dată cu o experiență de viață fabricată sau preluată din alte părți. Ca un neobosit în căutarea perfecțiunii imortalizate prin creație, încrezându-mă prea mult în forțele proprii și având puterea de a distinge între finit și infinit, între cer și pământ, între depășirea de sine și stabilitatea în orice ține de emoțiile privirii în urmă, am nimerit pe terenul unei acceptări generale, dar una bazată pe negarea nevoii de relaționare prin dialogurile cunoașterii științifice.

Era ca și cum întreagă lume ar fi așteptat în secret și fără băgare de seamă exact opera unui tânăr nonconformist ce poate satisface năzuințele ferecate ale lumii, într-o manieră revoluționar-eliberatoare, dar fără ca el să prezinte și spațiul concret al imensității schimbătoare definit prin *L'esprit De Finesse* . Asta este echivalent cu o lovitură țintită - prin cuvântul mântuitor - în preaplinul unei vieți care refuză să intre într-o grilă de interpretare prea strâmtă, realitatea neputând fi integrată de-a-ntregul în contextul metalimbajului unei științe spirituale.

Romancierul și dramaturgul rus Ivan Sergheievici Turgheniev își punea la un moment dat întrebarea: Ce exprimă Don Quijote? Răspunsul lui nu a întârziat să apară: *"Don Quijote reprezintă credința în ceva etern, nestrămutat, credința în adevărul care se află în afara omului, un adevăr greu de pătruns care cere slujire și jertfe, dar care este accesibil unei totale devoțiuni și puteri de sacrificiu."*

Momentele cele mai semnificative de afirmare a expresivității limbajului meu, rezultat din sfera stilistică a comparațiilor distincte, se raportează doar la locul unei subtile ambiguități care lăsa liber teritoriul oricăror posibile interpretări. Omul nu mai este văzut ca o manifestare a hazardului, ci ca revelare a unor conexiuni cu ocultismul, cu mediul simbolic înconjurător, cu arii stilistice și tematice diferite ale artei înscrisă pe coordonatele unei originalități de expresie indiscutabile, a unei autenticități poetice revelatoare.

Leadership: Îți testezi priceperea de a transforma obiectul artistic într-un caleidoscop de trăiri și senzații, regândind radical subiectul artei tale din nesfârșita perspectivă a unui singur individ care nu poate recepta și interpreta just realul?

Intervenția mea în realizarea efectivă a cadrului de "mister" particular nu numai că situează arta la un nivel de exprimare unic, original, lăsând în urmă ceva care nu fusese încă scos din tipare, dar dobândește o nouă dimensiune de percepție a realității și o actualitate reînnoită prin semnificațiile pe care le dezvolt. Obiectul artistic este cartea rară, greu de înțeles și de acceptat, evidențiind acel liant absolut trebuincios între o cultură de elită și una de masă.

Priviți cum reușesc să creez un efect tulburător dintr-o culoare intensă exprimată prin cuvântul "non finito", ca simbol al spaimei în fața trecerii timpului, urmând să-i dau valoarea specifică unui obiect ce capătă în umbră un aspect misterios, altceva decât ideea de destin la care se raportează Don Quijote însoțindu-mă ca un devotat tovarăș spre mine însumi.

Mai întâi asociez trăirea unei experiențe de viață unică cu necesitatea unei solidarități efective purtată față de libertatea de expresie, reprezentată prin refuzul de a mă conforma cerințelor societății în spațiul plin de taine a unui Don Quijote, purtător de semnificație intrinsecă. El contrazice și combate pe toată lumea cu tot entuziasmul de care dispune un artist în căutarea identității care trăiește în și prin diferență, nu în ciuda ei.

Atâta timp cât îi voi permite nevoii mele de a avea dreptate să vă condiționeze "starea de a fi" prin oglinda iluziei, respectiv condiția de a fi mai presus de mine, veți fi incapabili să rămâneți deschiși în fața ideii de poveste.

Literatura se hrănește dintr-o asemenea obsesie a confruntării timpului uman cu promisiunea alterității, părând a avea efectul unei experiențe de viață limitate la sfera lumii artistice care își reneagă asprimea printr-o nebunie neînțeleasă de nimeni. Nebunia intimă a omului, cu sarcasmul și lecțiile ei de etică, este singurul lucru care contează în căutarea înțelegerii adânci a întregului numit "univers paralel", ca un fel de suspendare între plauzibil și ireal, între firesc și misterios.

Leadership: Te poziționezi în limitele unei judecăți care tinde spre explicații cauzale stringente, fără a reprezenta interesul de durată al artei pentru creația unei experiențe cu adevărat spirituală?

Îmi vine în minte numele Machiavelli, despre care scriitorul român Alexandru Balaci spunea la un moment dat: *"A fost un umanist în sensul că, în centrul atenției sale lucide, a pus întotdeauna omul și nu entitatea. Dar totdeauna luciditatea sa politică, vigoarea raționamentului s-au aliat cu elanul scriitorului artist. Aceasta explică coerența fundamentală, logica, și caracteristica operei sale. Machiavelli nu a fost un speculativ, dimpotrivă, opera lui se caracterizează printr-o adevărată evadare din metafizic și abstract."*

Dacă mă privesc din perspectiva unei aprecieri a experiențelor estetice care se încrucișează și se suprapun reciproc, ca raporturi de forțe simbolice, de elanuri și calități emoționale, indiferent cum trăiesc înțelesurile lucrurilor, ajung să funcționez ca un personaj de ficțiune care totuși se vede în afara propriei lumi. Străpuns fiind de un spațiu științific, în care rațiunea se împletește cu imaginația, mă integrez în expresia trăirii unui nou timp al constituirii unei conștiințe artistice care nu face niciodată concesii în fața prostului gust.

Machiavelli n-ar permite ca înțelepciunea și virtutea experienței sale să-mi lezeze stilul cu perceperea reală a greșelilor atinse de insubordonare în fața vreunei autorități critice, imperative, morale, sau în fața asalturilor exegetice spectaculoase. Asta, chiar dacă mi-am îngăduit adesea să mă raportez la expresii care nu aparțin neapărat de metaforă, ci de sincretismul mai multor modalități de a gândi realitatea, în care expresiile se asimilează cu reprezentările de alt ordin, nesenzoriale.

Un curaj de dincolo de mine, ce nu poate fi decât divin, mă autentifică într-un spațiu al diversității de idei drept un beneficiar al multor distincții ce-mi recunosc întâietatea în planul unei creații de dincolo de rigorile timpului.

Virtutea de a efectua evaluarea apartenenței mele la un soi de determinare ascunsă pe care numai Universul pare s-o provoace, considerându-mă privilegiat în fața vederii de dincolo de granița vizibilă a acestei lumi, este circumscrisă unei sfere de cuprindere a unor spații vaste,

aparent nemărginite, de simțire, de spirit și de percepție a afinităților cu personajele altor scriitori.

A crea o literatură de o mare forță a limbajului înseamnă să asiguri trecerea de la reprezentarea figurativă a realității la exprimarea esenței lucrurilor reînnoite în planul unei arte care își ia drept orizont teoretic sfera interacțiunilor umane în contextul afirmării unui spațiu simbolic, autonom și privat.

O antologie a literaturii fără frontiere afișează în mod diferit îndemnul pentru a scrie, ca act de eliberare de sub povara sentimentelor de apartenență la o tendință sau la un curent anume, trăite de un artist încercat de povara unui secret de nemărturisit care face presiuni spre a fi comunicat printr-o esențializare simbolică.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-antologie-a-literaturii-fara-frontiere.html